

ABBY JIMENEZ

USA TODAY
BESTSELLER

Navždy tvůj

MODERNÍ
ROMANCE
OD AUTORKY
BESTSELLERU
SOUČÁST
TVÉHO SVĚTA

NAVŽDY TVŮJ

KNIHY ABBY JIMENEZ

V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

JENOM KAMARÁDI

Jenom kamarádi

Šťastně až navěky

Život je příliš krátký

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA

Součást tvého světa

Navždy tvůj

MYSTERY PRESS, 2024

ABBY JIMENEZ

Navždy tvůj

PŘELOŽILA

MONIKA PAVLISOVÁ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem „Yours Truly“ v roce 2023 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hachette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2023

Translation © Monika Pavlisová, 2024

Cover Illustration © Dana Lédl – Myokard, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-713-9 (pdf)

**MÉMU BÁJEČNÉMU MUŽI CARLOSOVI,
KTERÝ MĚ DRŽEL V NÁRUČÍ VE VELMI
TĚŽKÝCH ČASECH. DĚKUJU TI,
ŽE JSI MI NIKDY NEUBLÍŽIL.**

Tato kniha je mému srdci blízká z mnoha různých důvodů. Předtím než se začtete, vám chci jen naznačit některá z témat, která na vás čekají. Například hlavní hrdinka byla v minulém vztahu podváděna. Krátce se objeví téma těhotenství, je tu zmínka o sebevraždě a jeden z hrdinů trpí klinickou úzkostí. Navzdory těmto tématům se ale čtenáři ze srdce zasmějí a všichni se dočkají svých šťastně až navěky. Více informací k obsahu najdete také na mé stránce Goodreads. Moc vám děkuji, že mé knížky čtete, a doufám, že se vám tahle bude líbit.

Zdraví

ABBY

JEDNA

Briana

„Říkají mu Doktor Smrt.“

Jocelyn na mě dramaticky zírala zpoza pultu na sesterně, kde jsem právě zadávala pacienty do harmonogramu.

Zvedla jsem pohled od monitoru a zakoulela očima. „Nechte ho na pokoji,“ vrátila jsem se k psaní doplňujících poznámek. „Ten chlap je tu dohromady asi jedenáct hodin. Vždyť je to jeho první den.“

„A o to právě jde,“ zašeptala. „Má stoprocentní úmrtnost.“

Povzdechla jsem si, ale už jsem se na ni nepodívala. „Nemůžete mu tak říkat. Vážně nepotřebujeme, aby pacienti poslouchali, jak si sestřičky šeptají, že je tu Doktor Smrt.“

„Můžeme mu říkat Doktor S.?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože to zní jako Doktor Sráč.“

Uchechtla se. „No jo. Ale vážně. Někdo by se na to měl podívat. Umřelo mu šest pacientů.“

Podívala jsem se na hodinky. „Pracujeme na urgentním příjmu, Jocelyn. Není to zas tak neobvyklé.“

„Nemáš být náhodou primářkou pohotovosti? A nemáš v popisu práce tyhle incidenty prošetřovat?“

Naposledy jsem ťukla do klávesnice a zvedla hlavu.

„Doktor Gibson ještě neodešel do důchodu a rada o náhradě za něj ještě nehlasovala, takže ne, nemám to v popisu práce.“

„Ale tou primářkou budeš. Je nad slunce jasné, že to místo dostaneš. A nemyslíš, že by ses k tomu měla postavit čelem a zastavit to krveprolití?“ Poodstoupila a založila si ruce na prsou.

Cítila jsem na sobě oči desítky dalších sester, které se pohybovaly po celém patře. Jocelyn vyslaly jako ambasadorku. Jakmile se sestry na něčem usnesly, nepustí se toho. Chudák nový doktor. Nebude se mu tu líbit.

Dlouze jsem vydechla. „Prvnímu pacientovi bylo devadesát šest let a měl slabé srdce. Druhý byl devětaosmdesátiletý, po mrtvici, s podepsaným prohlášením odmítajícím resuscitaci. Třetí byl obětí autonehody – viděla jsem rentgeny a zachránit ho mohl snad jen sám bůh. Pacient číslo čtyři, to byla střelná rána do hlavy a asi ti nemusím připomínat, že toto zranění je z devadesáti procent smrtelné. Oběť byla v kómatu a po příjezdu vykazoval mozek nulovou aktivitu. Číslo pět, pacient v terminálním stádiu rakoviny, kterého přivezli z hospice. Číslo šest, otrava krve tak rozsáhlá, že byl prakticky mrtvý už ve chvíli, kdy sem dorazil.“ Podívala jsem se jí do očí. „Nebyla. To. Jeho. Chyba. Tyhle věci se stávají.“

Stiskla rty do pevné linky. „Ano. Ale ne první den v nové práci,“ podotkla.

S tím jsem musela souhlasit. Byla to vážně smůla. Ale pořád jen smůla.

„Prostě... posílejte všechny další pacienty ke mně, ano?“ uzavřela jsem to trochu unaveně. „Už mu zbývá jen hodina. A žádný Doktor Smrt. Prosím.“

Ušklíbla se. „Taky je hrubý, jen abys věděla.“

„Podle všeho to zní, že nemá úplně nejlepší první den v práci.“

„Alexis nebyla *nikdy* hrubá.“

A tohle byla další věc, se kterou se nový doktor musel vyrovnat. Moje nejlepší kamarádka Alexis skončila a po šesti krátkodobých záskocích byl tohle první stálý lékař, který měl zaujmout její místo. A zaujmout místo po Alexis bylo sakra těžké.

„Jak to myslíš, že je hrubý?“ zeptala jsem se.

„Řekl Hectorovi, že si má dát telefon do skříňky. Ty nás nikdy nenutíš dávat pryč telefony.“

„Nemá za sebou Hector nějaký bouřlivý rozchod s Josem? Nejspíš se na ten telefon díval každých pět vteřin. Taky bych mu asi řekla, ať ho dá pryč.“

Dveře ošetřovny číslo osm se klouzavě rozjely do stran a ven vyšel běloch s kaštanovými vlasy v černém lékařském stejno-kroji. Byl ke mně zády, takže jsem mu neviděla do tváře. Dívala jsem se, jak si z rukou stahuje rukavice a hází je do nádoby s nebezpečným odpadem. Štípl se do kořene nosu, zhluboka se nadechl a potom se plouživým krokem vydal do šatny. Hlavu měl skloněnou.

Z ošetřovny za ním vyšel Hector a díval se na nás. Na rukou nám ukázal sedm zvednutých prstů a se zasyčením nasál vzduch mezi zuby.

Jocelyn mi věnovala vědoucí já-ti-to-říkala pohled a já zavr-těla hlavou. „Žádný Doktor Smrt. A teď už jdi. Dělej něco užitečného.“

Chvilku ještě špulila pusu, ale potom šla.

Pípl mi telefon, tak jsem se podívala na displej.

ALEXIS: *Devatenáctého za tebou chci přijet.*

BRIANA: *Jsem naprosto v pohodě.*

Nebyla jsem v pohodě. Ale taky jsem nechtěla vláčet svou těhotnou nejlepší kamarádku z tepla lůžek do svého opuštěného strašidelného domu a života, který byl jeho věrným zrcadlem. Měla jsem Alexis moc ráda a k tomuhle jsem ji odsoudit nechtěla.

Telefon mi začal zvonit v ruce.

Zvedla jsem se, schovala se v prázdné komoře a přijala hovor. „Říkám ti, že mi nic není,“ začala jsem.

„Zapomeň. Prostě přijedu. V kolik končíš?“

„Alexis,“ zasténala jsem. „Chci předstírat, že je to jen další den, jako každý jiný.“

„Ale on *není* jako každý jiný. Je to den, kdy se konečně uzavře tvůj rozvod. Velká událost.“

„Nechystám se udělat žádnou blbost. Nebudu mu opilá volat, nemám v plánu zpít se do němoty a pozvracet si vlasy...“

„Spíš mám strach, abys mu neházela do oken Molotovovy koktejly.“

Odfrkla jsem si. „No, to je asi celkem oprávněné,“ zamumlala jsem.

Pokud šlo o Nicka, neměla jsem za sebou zrovna klidné a racionální období. Když jsem konečně přišla na to, že mě Nick podvádí, velmi ráda bych bývala jednala s taktem a grácií a s hrdou tváří čelila jeho neodpustitelné zradě a zlomení svého srdce. Ve skutečnosti jsem totálně ztratila nervy. Spláchl jsem snubní prsten do záchodu a jeho pokojovky zalila bělidlem. Potom jsem zavolala jeho matce, aby věděla, jakého hajzla vychovala – a to byl teprve začátek. Samotnou mě šokovalo, k jakým odporným malichernostem jsem byla ochotná se snížit. A velkolepé finále mé depresivní opuštěnosti bylo tak trapné, že jsem Alexis dodnes nedovolila o tom mluvit.

„Jestli nemáš rande, přijedu,“ nedala se Alexis odbýt.

„Ha. Jasně.“ Sedla jsem si na pojízdná nosítka a položila hlavu do dlaně.

Po rozchodu s Nickem jsem prošla obdobím nejstrašnějšího online randění, jaké kdy internet zažil. Ta obrovská kupa hnoje, kterou jsem na tinderu přebírala, byla tak hrozná, že proti tomu Nick vypadal jako okouzlující princ.

„Pořád se nikdo neobjevil?“ zeptala se.

„Před měsícem jsem šla na rande s chlapem, který měl za sebou tolik jízdy pod vlivem, že mu policie do auta nainstalovala pevný alkohol tester. Chtěl po mně, abych do něj dýchla, že prý auto jinak nenastartuje. Potom byl jeden, co přišel na schůzku do kavárny s vytetovaným hákovým křížem na krku. A zatím na posledním rande k nám v restauraci, kde jsme seděli, přišla jeho žena, o které jsem netušila, a zeptala se ho, jestli tohle jsou ty pomůcky do školy pro děti, na které od ní chtěl peníze. Mně řekl, že žádné děti nemá.“

I přes telefon jsem cítila, jak Alexis bledne. „To je *odporné*.“

„Nemáš tušení, jaké štěstí jsi měla, když jsi potkala Daniela. Opravdu. Měla bys za to obětovat něco bohům randění.“ Podívala jsem se na hodinky. „Musím jít, jsem v práci. Zavolám ti, až skončím.“

„Dobře. Ale opravdu mi zavolej,“ naléhala.

„Opravdu ti zavolám.“

Zavěsily jsme. Ještě chvíli jsem zůstala bez hnutí sedět a zírala na zeď před sebou. Visel tam graf znázorňující posuzování míry bolesti. Řada kreslených obličejů s různými výrazy nad odpovídajícími úrovněmi bolesti. Zelený usmívající se obličej nad nulou. Červený plačící obličej nad desítkou.

Na tu desítku jsem se zaměřila.

Docela se mi dařilo na devatenáctého nemyslet. Doufala jsem, že když se k tomu datu nebudu upínat, třeba budu mít štěstí

a teprve po pár dnech mi dojde, že už je po dvacátém. Ne že by se uzavřením rozvodového řízení něco změnilo. S Nickem už jsme spolu nebyli přes rok. Odted' na to ale budeme mít papír.

Krucinál.

Možná má Alexis pravdu a já bych ten den neměla být sama. Jen pro případ, že by se zákeřně připlížila deprese a vyrazila mi dech.

Poslední hodina mé směny už proběhla v klidu. Přijala jsem jediného pacienta, který dorazil – nikdo další neumřel. Ale abych nebyla nespravedlivá, ta paní měla jen zlomený prst, takže jsem to neměla úplně složité.

Chystala jsem se jít domů, když se znovu objevila Jocelyn.

„Než odejdeš, máš zajít za Gibsonem.“ Zářily jí oči. „Už je to tady!“ zpívala. „Předá ti tu pozici.“

Gibson byl momentálně primářem pohotovostní medicíny v nemocnici Royaume Northwestern. Tento měsíc měl odejít do důchodu. Technicky vzato už do důchodu odešel asi před rokem. Alexis dostala jeho místo, jenže o měsíc později dala výpověď a přestěhovala se ke svému novému manželovi do malého městečka uprostřed ničeho. Otevřela si tam vlastní kliniku, takže se Gibson vrátil.

„Představenstvo ještě určitě nehlasovalo, takže dost pochybuju,“ odvětila jsem. „Ale díky za důvěru.“

Když jsem se nad tím ale zamyslela, třeba mi tu pozici opravdu už chce předat.

Nikdo jiný se na jeho místo nepřihlásil. Nikdo nekandidoval. Museli tedy vůbec hlasovat? Proč by se mnou chtěl Gibson mluvit, kdyby nešlo o tohle?

Vyrazila jsem chodbou do jeho kanceláře a cítila určité vzrušení. Jasně, nová pozice bude znamenat hromadu práce navíc. Šest dní v týdnu, osmdesát hodin, nebo i víc. Já ale byla

připravená. Nemocnice Royaume Northwestern byla celý můj život. Tak proč tu svůj potenciál nerozvinout naplno.

Zaklepala jsem a vešla. „Zdravím. Chtěl jste se mnou mluvit?“

Gibson zvedl hlavu a usmál se. „Pojďte dál.“

Seděl u svého stolu, šedé vlasy úhledně sčesané dozadu. Připomínal mi kouzelného dědečka z pohádky. Měla jsem ho ráda. Všichni ho měli rádi. Byl tady primářem snad odjakživa.

„Zavřete dveře,“ řekl a podepsal ještě poslední papír, co měl před sebou.

Sedla jsem si na židli proti němu.

Odstřčil papíry stranou a věnoval mi zářivý úsměv. „Jak se máte, Briano?“

„Dobře,“ odpověděla jsem zvesela.

„A co váš bratr, Benny?“

Naklonila jsem hlavu. „Nejlépe, jak to jde, vzhledem k okolnostem.“

„To rád slyším. Je to opravdu neštěstí. Má ale skvělé lékaře.“

Přikývla jsem. „Nemocnice Royaume opravdu je nejllepší. A když už jsme u toho, moc se těším, až začnu – a tím nechci říct, že bych se těšila, že vy odejdete,“ dodala jsem rychle.

Zasmál se.

„Proběhne vůbec hlasování?“ zeptala jsem se. „Nikdo jiný nekandiduje.“

Propletl si prsty a založil ruce na břicho. „O tom bych s vámi právě rád mluvil. Chtěl jsem vám to říct osobně. Rozhodl jsem se svůj odchod o pár měsíců odložit.“

„Aha.“ Snažila jsem se zamaskovat zklamání. „Dobře. Myslela jsem, že se s Jodi stěhujete do nějaké haciendy na Kostarice.“

Pobaveně se rozesmál. „To je pravda. Ale džungle počká. Rád bych dal lidem trochu času, aby před finálním hlasováním více poznali doktora Maddoxe. Připadá mi to fér.“

Zamrkala jsem. „Promiňte. Koho?“

Kývl směrem k pohotovosti. „Doktora Jacoba Maddoxe. Dnes nastoupil. Posledních pár let byl primářem pohotovosti v nemocnici Memorial West. Je to skvělý chlap. S maximální možnou kvalifikací.“

Dobrych deset vteřin jsem jen oněměle seděla. „Chcete oddalit hlasování? Kvůli němu?“

„Chci dát týmu šanci, aby se poznali.“

„Aby měl výhodu,“ dodala jsem suše.

Byl mou reakcí trochu překvapený. „Ne, aby to bylo spravedlivé. Oba přece víme, že tyhle volby často bývají hlasováním o oblíbenosti, a on si zaslouží férovou startovní pozici.“

Nevěřicně jsem na něj zírala. „Vy to vážně chcete udělat. Chcete odložit hlasování, aby měl větší šanci získat pozici primáře. Pracuju tady deset let.“

Vážně si mě prohlížel. „Briano, musím myslet na to, co je nejlepší pro oddělení. Vždycky je lepší, když je na nějakou pozici víc kandidátů. Dostat nějaké místo jen díky nedostatku jiných zájemců přece není žádná výhra...“

„Nebylo by to díky nedostatku jiných zájemců. Bylo by to za zásluhy. Za deset let zásluh.“

Trpělivě si mě prohlížel. „Víte, že ani Alexis nekandidovala jako jediná. Konkurence je zdravá. Jestli na tu pozici máte, bude vaše i za tři měsíce.“

Seděla jsem a snažila se klidně dýchat nosem. Stálo mě veškerou energii nezařvat na něj: „Říkají mu Doktor Smrt!“

„Jsou to jen tři měsíce,“ pokračoval Gibson. „Potom bude hlasování, já zmizím, abych se cpal kokosy někde na pláži, a doufám, že i vy pak budete přesně tam, kde chcete být. Užijte si ten klid před bouří, netlačte na pilu. Věnujte nějaký čas Bennymu.“

Pomalu a soustředěně jsem vydechla.

Gibson tohohle doktora smrtáka určitě znal. Museli být kamarádi. Hráli spolu golf nebo tak něco. Celé to smrdělo protežováním. Ale měla jsem vůbec na vybranou? Jestli se Gibson rozhodl neodejít do důchodu, nemohla jsem s tím vůbec nic dělat.

„Děkuju, že jste mi o tom řekl,“ pronesla jsem křečovitě. Vstala jsem a odešla.

Jakmile jsem sedla do auta, volala jsem Alexis. „Nesnáším toho nového doktora,“ vypálila jsem, když zvedla telefon.

„Ahoj i tobě.“

„Říkají mu Doktor Smrt. Dneska zabil sedm pacientů. *Sedm*. První den v práci.“

„To se přeci stává.“ Zněla nesoustředěně.

„A víš co? Gibson odložil odchod do důchodu, aby měl tenhle nový chlápek šanci kandidovat na primáře. Totální sráči z pánského klubu.“

„A-há,“ zamumlala.

Chvilku jsem poslouchala. Potom jsem s hrůzou odtáhla telefon od hlavy. „Pane bože! Vy si to rozdáváte! Jsem tady na telefonu!“

Alexis s Danielem se jeden druhého nemohli nabažit. Myslí, že se od sebe odlepovali, jen aby mohli dýchat a jíst.

Masírovala jsem si spánky. „Mohla bys ho prosím polít studenou vodou a mluvit se mnou? Mám tu dost zásadní krizi.“

„Promiň, vydrž.“ Něco zašeptala a zahihňala se. Potom se zahihňal on.

Zakroutila jsem očima a čekala. Tenhle rok se ze mě stane padouch, to už je jisté.

Někde u Alexis se zavřely dveře a ona se mnou znovu začala mluvit. „Tak jsem tu. Povídej.“

„Dobře. Tenhle nový doktor je nějaký protekční fracek z nemocnice Memorial West. Podle všeho tam byl primářem, a proto chce Gibson odložit hlasování, aby ho všichni líp poznali. Je to kretén a sestry ho nenávidí...“

„Jestli ho sestry nenávidí, nemáš se čeho bát.“

„Ale o to přece vůbec nejde! Myslíš, že by Gibson něco takového udělal, kdyby tou novou doktorkou byla žena?“

Slyšela jsem, že pouští mikrovlnku. „Hm, myslím, že jo. Gibson byl vždycky celkem fér. Nějak mi k němu nesedí tyhle genderové hříčky.“

„Ty máš ale být na *mé* straně.“

„Já *jsem* na tvé straně. Podívej, neumím si představit, že bys to místo nedostala. Vlastně ti udělal laskavost. Vrátil ti jarní prázdniny, takže nebudeš osmdesát hodin týdně uvázaná na pohotovosti. Benny tě teď potřebuje. Bude lepší, když budeš příštích pár měsíců s ním, než si zvykne.“

Ztichla jsem.

S tím, jak se Bennyho stav vyvíjel, spolu nejspíš strávíme na pohotovosti stejnou dobu jako doma. Polkla jsem kámen, který se mi usadil v krku pokaždé, když jsem si vzpomněla na svého brášku.

„No a jak ten nový doktor vlastně vypadá?“ zeptala se Alexis v očividné snaze změnit téma.

„Nemám nejmenší tušení,“ zamumlala jsem. „Je jako stín. Pokaždé když se chystám vejít někam, kde je on, vyjde ven druhými dveřmi. Párkrát jsem ho zahlédla zezadu, ale nic víc.“

„Nepředstavila ses, když nastoupil?“

„Samozřejmě že jsem chtěla. Ale jakmile jsem přišla, měli jsme jeden příjem za druhým. A když se to konečně uklidnilo, už jsem ho nenašla. Myslím, že když ten chlap neoznamuje čas úmrtí, schovává se někde ve skříni.“

„Zlato,“ vrátila se obloukem k tématu. „Všichni tě mají rádi. Dostaneš to místo bez ohledu na to, kdo bude kandidovat proti tobě. A ten nový? Dávám mu měsíc. Sestry ho sežerou zaživa. Než skončí léto, budeš první salvadorská primářka v historii nemocnice Royaume, *te prometo que*.“

Alexis byla trilingvální. Mluvila anglicky, španělsky a k tomu ještě americkým znakovým jazykem. Byla úžasná, světově proslulá filantropka z prestižní rodiny – a zarytá optimistka.

Slyšela jsem, jak otvírá mikrovlnku. „Víš co? Až za tebou přijedu, přivezu ti koláčky,“ oznámila.

Táákže teď k tomu všemu ještě peče. Navzdory své pochmurné náladě jsem se musela usmát. Obrázek Alexis, jak peče koláčky, byl asi stejně absurdní, jako bych já vyrazila do lesa kácet stromy. To by dřív zamrzlo peklo. Od té doby, co znala Daniela, se opravdu hodně proměnila. K lepšímu.

Opřela jsem se loktem o dveře auta a položila si hlavu do dlaně. Cítila jsem, že už jsem klidnější. Moje nejlepší kamarádka mě vždycky dokázala vrátit na zem. Někdy mi tím hrozně lezla na nervy. Občas jsem chtěla být vytočená a plout chvíli na vlně čistého vzteku. Byla jsem vděčná za svou schopnost dlouze zuřit, obzvláště během posledního roku. Hněv je mocná síla. Velmi motivující. A posilující.

Jediný problém s hněvem je v tom, že rychle vzplane, a ještě rychleji hoří. Většinou netrvá dlouho.

Smutek hoří dlouho. Zoufalství taky. I zklamání.

Došlo mi, že přesně tohle nastane toho devatenáctého. Uzavěře se můj rozvod, vztek dohoří a mně zůstane jen to, co zatím neshořelo.

A toho moc nebylo.

Zaparkoval jsem a zůstal sedět v autě. Tupě jsem se díval ven a přemýšlel, jestli nemám odjet.

Amý a Jeremiah se mnou chtěli mluvit. V tuto chvíli pro to mohli mít jen jediný důvod. Věděl jsem, o co jim jde. Čekal jsem to celé měsíce. Teď, když to konečně dořešíme, dostavil se až morbidní pocit úlevy. Zamračeně jsem si prohlížel vývěsní štít.

GRIL U SEKYRNÍKŮ

Takže tady to chtějí udělat, v zaplivaném baru, kde se hází sekerami. Tady tu bombu shodí? Místo schůzky bylo jen o trochu míň příšerné než zpráva, kterou dostanu.

Bude tam hluk. Drinky. Lidi ve svatebních závojích a narozeninových kloboučcích budou skandovat a překřikovat už tak dost hlasitou muziku. Tohle bylo přesně to místo, kde byl pořád nával, hlava na hlavě.

Cizí lidé do mě budou vrážet, záchody budou špinavé a obsazené, stoly ulepené. Opilejší verze *McDonald's* se spoustou chlastu a otravnými partičkami.

Při představě, jak tam sedím, se mi zrychloval tep.

Nikdy jsem dobrovolně nechodil do barů. Jeremiah by to měl vědět. Byl můj bratr a věděl, že tahle místa nemám rád, že to

tam špatně snáším. Tušil jsem, že se přizpůsoboval Amy – tohle byla hodně, *hodně* ona. Nutila mě chodit na místa, jako je tohle, a pak byla vzteklá, když jsem chtěl co nejdřív vypadnout. Vždycky hlásila něco jako: „Ale mají tu vyhlášená křídýlka, proto jsem tě sem vzala!“ Jako by to chutná omáčka mohla nějak spravit.

Není divu, že mě nechala.

Byl jsem nudný a odtažitý, nešlo mě pochopit. Ani po společně prožitých dvou a půl letech.

Posunul jsem se na sedačke. Měl bych prostě odjet. Říct jim, že se sejdeme jindy. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem nedokázal pořádně myslet. Dnes jsem nastoupil do nové práce. Ztratil jsem každého pacienta, který se mi na pohotovosti dostal pod ruce.

Protřel jsem si spánky. Cítil jsem se jako anděl smrti. V mé práci lidi umírají. Všechny je zachránit nejde a bylo by naivní myslet si, že můžu mít jakoukoli kontrolu nad tím, kdo těmi automatickými dveřmi pohotovosti projde. Ale hned první den?

Sestry mě nenávidí. Cítil jsem ty negativní emoce celou směnu. A z ostatních lékařů mě nikdo nepřišel ani pozdravit.

Za posledních dvanáct hodin mi hlavou prolétla všechna má rozhodnutí. Výpověď z nemocnice Memorial West, potřeba jít za něčím novým, opuštění vedoucí pozice, začínání od nuly. Teoreticky to byl všechno moc dobrý nápad, ale asi jsem přecenil svou schopnost adaptability. Připadal jsem si neukotvený, jako bych byl člun kymácející se na rozbouřeném moři a kapitáni lodí plujících kolem se jen uchechtávali, místo aby mi hodili záchranné lano.

Tahle pekelná restaurace jen vysaje poslední zbytky energie z mé už tak utrápené duše.

Možná bych tu schůzku měl odložit na zítra. Ale když odjedu, Amy a Jeremiah si budou myslet, že jsem ublížený. Že jsem se přes to nepřenesl. Že jsem to nezvládl. I kdybych jim vysvětlil, že je to tím místem, a ne tím, co mi chtějí říct, nikdy by mi to neuvěřili. Za celé roky, co jsem s Amy chodil, jsem ji nedokázal přesvědčit o své úzkosti, tak proč by to měla chápat teď?

Přál jsem si, abych dokázal přepnout na nějakého autopilotu, jako jsem to dělával v práci. Abych nechal svou svalovou paměť řídit všechny své pohyby. Tentokrát to ale budu muset zvládnout sám. A zůstat plně při vědomí. Celou dobu.

Dlouze jsem vydechl, vypnul motor a vystoupil. Ploužil jsem se do baru. Mladá žena s piercingem v nose, která tu pracovala jako hosteska, mě odvedla ke stolu vzadu, kde seděla má bývalá přítelkyně s mým mladším bratrem.

Než mě uviděli, nakláněli se k sobě a smáli se, ale potom s leknutím odskočili.

Když jsem je spolu viděl, obrátil se mi žaludek.

Přestali dostávat pozvánky na pravidelné rodinné večere do domu mých rodičů, takže jsem se na ně až doted' nemusel dívat přímo. Bylo mi zle.

Sedl jsem si a ze všech sil se snažil vypadat uvolněně. „Ahoj. Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Amy si skousla ret, jako to dělala vždycky, když byla nervózní. „V pohodě. Říkali jsme si, že jsi možná vyrazil na skleničku s kolegy nebo tak něco. Vždyť víš, po prvním dni v práci.“

V duchu jsem se uchechtl.

„Díky, že jsi přišel,“ řekla.

Kývl jsem.

Buch.

Buch.

Buch buch buch.

Sekery bušící do zdí.

Cítil jsem, jak se mi úzkostí úží zrak a přichází tunelové vidění. Přemýšlel jsem, kolik mám času, než se budu muset zvednout a odejít, bez ohledu na to, jak nevhodné to bude.

Seděli tam, dívali se na mě, jako by nevěděli, jak začít.

Podíval jsem se na hodinky. „Zítra ráno musím být brzo v práci...“ lhal jsem.

Amy kývla. „Jasně. Promiň.“ Zastrčila si pramen vlasů za ucho. „Takže, vlastně moc nevím, jak to říct, ale...“

„Budete se brát,“ řekl jsem já.

V jejím omluvném výrazu jsem četl potvrzení dřív, než stáhla cokoli říct.

Kývla. „Budeme se brát.“

Buch. Buch buch buch.

Smích, křik, řinčení vidliček na talířích. Někdo upustil sklenici, ta se roztránila a všichni jásali. Prostor kolem mě se zmenšoval a tlačil mi na útroby. Já se ale dokázal usmát způsobem, který mi připadal autentický.

„Gratuluju,“ pronesl jsem. „Už máte datum?“

Podívala se na Jeremiaha, který se na ni usmál. „Mysleli jsme někdy v červenci,“ řekl.

Kývl jsem. „Dobře. Červenec je hezký měsíc. No, budu se tedy těšit.“ Samotného mě překvapilo, jak stoicky to znělo.

Amy si olízla rty. „Ehm, ještě jsme to nikomu neřekli. Mysleli jsme, že bys měl být první, kdo to ví.“

„Děkuji,“ řekl jsem. „Ale to nebylo nutné. Jsem si jistý, že budou všichni nadšení.“ Znovu jsem se podíval na hodinky. „Je tu na mě trochu moc hlučno. Budu muset jít. Gratuluju. A dejte vědět, kdybyste potřebovali s něčím pomoci.“

Vděčně mě pozorovali. Nevím, co čekali. Třeba si mysleli, že když jsem doted' bral všechno s nadhledem, touhle poslední

ranou mě definitivně zlomí. Já byl ale rozhodnutý nenechat se rozhodit. Dělat potíže a protestovat by stejně bylo k ničemu. A oni mi nechtěli ublížit. I když se jim to povedlo.

Vstal jsem a s vynaložením veškerých sil se prodíral ven normálním tempem. Bušení mě pronásledovalo; každý úder byl jako střelná rána těsně za mými patami.

Vypadl jsem do chladivé dubnové noci a cítil, že jsem vlně úzkosti jen těsně unikl. Předklonil jsem se, chytil se za kolena a lapal po dechu.

Je to tedy konečně tu. Žena, kterou jsem miloval, se v životě posunula dál. Bere si někoho jiného.

A ten někdo jiný je můj bratr.

Druhý den jsem v nemocnici pobíhal mezi pacienty a pak mi najednou zazvonil telefon. Moje starší sestra Jewel. Zíral jsem na její jméno na displeji a rezignovaně jsem vnímal rostoucí pocit děsu.

Se šokem způsobeným touto událostí se budu muset vyrovnávat ve vlnách. Nejdřív vlastní pocity a potom pocity všech ostatních, které mě zavalí jako ledová voda vylévaná z kbelíku přímo na mou hlavu, znovu a znovu, dokud nebudu zmáčený a promrzlý na kost.

Vklouzl jsem do skladu a přijal hovor.

„Jewel.“

„Je to naprostá hovadina,“ vychrlila ze sebe. „Nejdu tam, jen abys věděl. Ať jdou oba do prdele.“

„Ať jdou do prdele!“ papouškovala její manželka Gwen někde vzadu.

Unaveně jsem si otřel čelo. „O nic nejde, Gwen.“

„Jacobe, je v pořádku být z toho rozhozený.“ To promluvila máma.

„Já tam taky nejdu,“ ozval se čtvrtý hlas. Moje druhá starší sestra Jill.

„Ani já ne!“ Tohle byla Jane, ta nejmladší.

Amy a Jeremiah to tedy oznámili celé rodině najednou.

„Je tu i tvůj otec,“ ozvala se máma.

„Jsem tu, Jacobe, kdyby sis chtěl promluvit.“ Táta mluvil z větší dálky než ženská část rodiny.

K tomuhle ho musely dotlačit. Dramatické deklaráce vážně nebyly tátův styl.

„Jak si ustlali, tak si lehnou,“ pronesla Jewel. „Z naší rodiny tam nebude vůbec nikdo.“

„Já tam budu. Přeju jim to,“ lhal jsem. „A jsem odhodlaný je plně podpořit,“ pokračoval jsem upřímně. „Doufám, že uděláte to samé.“

Jako jeden muž všichni na druhém konci telefonu zalapali po dechu. „Jak se s něčím takovým může vyrovnat?“ zeptala se Jewel. „Začali spolu chodit necelé tři měsíce potom, co jste se vy dva rozešli. Je to nechutné.“

„Je to na palici, kámo.“ Walter, manžel Jill.

Takže je celý gang kompletní. Dokonalé.

Sedl jsem si na krabici s toaletními papíry. „Opravdu jsem v pohodě,“ štípal jsem se do kořene nosu.

„Nejsi v pohodě,“ nedala se Gwen. „Jsou to kretění! Jak si vůbec můžou dovolit očekávat, že přijdeš? Že kdokoli z nás přijde?“

„Myslím, že nic neočekávají,“ namítl jsem unaveně. „Ale že je nepodpoříte, na situaci nic nezmění. Jestli chtějí, abych na té svatbě byl, tak tam budu. I bez vás.“

„Jacob,“ opatrně se do toho vložila máma. „Ty jsi byl vždycky diplomat. Obdivuju tě za to, ale tímhle si procházet *nemusíš*. Je v pořádku nastavit si hranice.“

„Mami, opravdu jsem v pohodě. Je to za mnou. Hodil jsem to za hlavu.“

„Jak přesně jsi to hodil za hlavu?“ vyštěkla Jewel. „Co odešla, nebyl jsi ani na jediném rande.“

Slyšel jsem na pozadí šeptat Jill: „Třeba se hledá. Nemusí chodit na rande, aby to mohl hodit za hlavu...“

„Ale musí!“ zasyčela Jewel. „Jestli nespí s nikým jiným, znamená to, že je pořád posedlý tou kácou...“

„My ale nevíme, jestli s někým spí,“ přerušila ji máma. „To, že si ještě nikoho nepřivedl domů, přece neznamená, že vůbec nemá pohlavní styk – Jacobe? Chci jen říct, že ačkoli může znovuobjevování tvé sexuality po rozchodu znamenat úžasnou vzpruhu pro tvoje sebevědomí, bohužel se po traumatických rozchodech častěji vyskytuje rizikové sexuální chování. Pokud tedy praktikuješ pohlavní styk, předpokládám, že používáš ochranu, je to tak? Určitě taky víš, co si myslím o kokosovém oleji jako lubrikantu. Je velmi hojivý pro vagínu, ale způsobuje protržení kondomů...“

„A co hroznový olej?“ zeptal se odněkud zezadu táta. „Ten taky ničí kondomy? Já ho mám rád. Je takový heboučkový.“

„Tak dost, můžeme toho nechat?“ přerušila je Jewel.

„Tvůj otec i já jsme sexuální bytosti,“ oponovala máma. „Snad nebudeme předstírat, že nevíte, jak jste přišli na svět.“

Pevně jsem zavřel oči.

Jsem v pekle.

„Spíš s někým, Jacobe?“ zeptala se Jill. „Mám pocit, že bychom si to měli vyjasnit.“

Rozhodil jsem rukama. „A víš co? Ano. Spím.“

Ta lež ze mě vyletěla tak nečekaně, že jsem skoro cítil, jako by ji vyslovil někdo jiný. A proč jsem to řekl? Okamžitě jsem věděl proč.

Byl to ten typ lži, kterou chcete někomu udělat radost. Jako říct umírajícímu, že bude v pořádku, i když víte, že nebude. Byla to laskavost. Pro ně pro všechny.

Myslím, že někde v hloubi duše se chtěla celá má rodina s tou svatbou smířit. Měli rádi Amy a měli rádi Jeremiaha. Z principu byli našťvaní, ale jen kvůli mně, ne protože by měli něco proti kterémukoli z nich. Bylo zcela evidentní, že pokud zůstanu nezadaný, budu ten zraněný a opuštěný člen rodiny, který potřebuje jejich ochranu a soucit. Proč ale, když se s Amy stejně už nikdy nedáme dohromady? Proč se stavět do nějaké pózy? Nestál jsem o to.

Amy s Jeremiahem se vezmou s podporou mé rodiny nebo bez ní. Budou mít děti a ty děti budou bez viny. I když má rodina navždy zapudí mého bratra s mou bývalou přítelkyní, vůbec nic se nezmění. Takže když teď vyvstala potřeba dát jim tuhle malou lež, aby se mohli soustředit na něco jiného, neváhal jsem ani chvíli.

„Ty někoho máš?“ zeptala se Jill. „Kdo to je?“

„Jedna kolegyně z práce,“ chtěl jsem to uzavřít.

„V nemocnici Royaume?“ zeptala se Jewel. „Tak proto jsi odešel z Memorial West?“

„Ehm...“

„Protože my jsme si všichni mysleli, že jsi dal výpověď, abys už nemusel pracovat s Amy, protože ti zlomila srdce a ty jsi z toho smutný!“ Jill teď zněla vzrušeně. „Ale ty jsi odešel, protože jsi zamilovaný a chceš být blíž své lásce?“

Zamrkal jsem. „Ano?“

Všichni najednou udělali radostné ááááááh.

„Představíš nám ji?“ zeptala se nadšeně Jane.

„Já... nevím,“ mumlal jsem. „Ještě nejsem připravený ji někomu představovat. Je to pořád nové.“

Úplně jsem cítil, jak v nich ta zpráva probublává. Krucinál. Nikdy to nenechají být.

„Poslouchajte,“ dal jsem si telefon k druhému uchu. „Mně ta jejich svatba nevadí. Přenesl jsem se přes to a mám z nich *radost*.“

„Přijdeš na tu svatbu se svou přítelkyní?“ zeptala se Gwen vesele.

„Ehm... Asi jo. Jestli budeme pořád spolu, určitě.“

Další vlna radostného výskotu.

Jewel si dramaticky povzddechla. „Dobře,“ pronesla. „Fajn. Jestli to nevadí tobě, mně to asi taky vadí mín. Ale pořád z toho nejsem nijak nadšená.“

„Je fakt, že mám svatby ráda,“ řekla Jill. „Ale máš pravdu, pořád jsem na ně našťvaná,“ dodala rychle.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nebud' na ně našťvaná. Poslouchajte, musím končit. Jsem v práci.“

„Uvidíme se devatenáctého na večeři?“ zeptala se máma. „Chci lasagne, ale tvůj táta možná vyudí roštěnou.“

„Ano, přijedu na večeři,“ ujistil jsem ji.

„A mohl bys přivést láhev vína?“

„Jistě, přivezu víno.“

„Výborně. Mám tě ráda!“

Všichni najednou se rozloučili a zavěsili. Položil jsem si telefon na nohu a zakryl rukama oči.

Až na to přijde, budu muset říct, že jsem se s novou imaginární přítelkyní rozešel. Do té doby se jim ale snad trochu uleví. Třeba se na mě přestanou dívat s útrpným výrazem, jako bych se měl rozsypat na prach.

Samozřejmě to bude *velice* ošklivý rozchod. Ale zůstane mi aspoň pes.

Zvedl jsem se a vyšel ze skladu.

V tu chvíli do mě někdo prudce vrazil. Heknul jsem, telefon mi vyletěl z ruky a dopadl na tvrdou podlahu.

Doktorka, která do mě vrazila, se vůbec nezastavila. Setřásla mě a pokračovala dál chodbou směrem k pokojům pacientů.

„Co to sakra je?“ zamumlal jsem a zvedl telefon ze země. Displej byl prasklý.

„Dívejte se, kam jdete!“ zavolal jsem za ní naštvaně.

Vůbec se neotočila. Sestra mi věnovala pohled, který jasně říkal, že kretén jsem tady já. Proč jsou tu všichni tak neomalení? Co to má sakra být?

Otráveně jsem si prohlížel telefon. Fungoval, ale měl roztržitý roh. Dokonalý konec nejhoršího týdne mého života. Zaskřípal jsem zuby.

Vydal jsem se chodbou tím směrem, kudy běžela. Vlastně jsem nevěděl, co chci udělat. Sdílet jí svůj názor na běhání po chodbách? Požadovat, aby mi uhradila opravu telefonu?

Nakukoval jsem do jednoho pokoje po druhém, než jsem ji našel. Byla u lůžka, zády ke mně, a mluvila s mladým mužem.

Ten pacient byl pobledlý. Z hrudníku mu koukal dialyzační katétr. Kůže kolem byla zarudlá a oteklá.

„Proč jsi mi nezavolał?“ ptala se doktorka toho muže. „Tohle je hrozně zanícené.“ Rychle ho prohlížela. „Hrozí ti septický šok, tohle je moc nebezpečné.“ Vytáhla mu z pusy teploměr a zavrtěla hlavou. „Nemůžeš věci nechat zajít takhle daleko, Benny. Když je něco špatně, musíš mi to říct.“

Došlo mi, že ruším, a chtěl jsem se vytratit, ale za mnou se objevila sestra s obrovským dialyzačním strojem, kterým mě natlačila dovnitř do pokoje. Ustoupil jsem do strany a postavil se ke zdi, aby mohla s přístrojem manévrovat a dotlačit ho k lůžku.

„Bolí to...“ řekl Benny tiše.

„Já vím,“ její hlas teď zněl jemněji. „Dám ti antibiotika a léky na bolest.“ Položila mu dlaň na hlavu. „Za pár minut ti zas bude šestnáct a budeš se válet v kukuřičném poli po láhvi jägera.“

Uchechtl jsem se, ona se otočila a všimla si, že tam stojím. „Potřebujete něco?“

Pane bože, ta byla krásná. Tak krásná, až mě totálně odzbrojila. Na moment jsem úplně zapomněl, co tam vlastně dělám.

Vypadala jako hispánka. Dlouhé hnědé vlasy svázané do nebdalého culíku. Velké hnědé oči, dlouhé řasy.

A potom se probudila moje úzkostná fobie. Divoká kombinace návratu do deváté třídy, kdy jsem byl nervózní z toho, že mám mluvit s hezkou holkou, a stres ze seznámení s novou kolegyní v nepřátelském pracovním prostředí, když jsem navíc vlezl do pokoje, kde jsem neměl co dělat. Úplně jsem ztuhl.

Tohle se mi v práci normálně nestávalo. V práci jsem měl své úzkosti pod kontrolou. Byl jsem si jistý a ve vztazích s kolegy a podřízenými přiměřeně sebevědomý. Byl jsem vynikající lékař. Ale ona mě rozhodila pouhým jediným pohledem – byla rozčilená a netrpělivá. Mé společenské dovednosti zmizely jako linie srdeční aktivity po infarktu.

Odkašlal jsem si. „Ehm, tam v chodbě jste do mě vrazila,“ vyrazil jsem ze sebe nejistě.

Mrkala na mě, jako bych jí právě sděloval ten nejvíc nepodstatný fakt na světě. „Dobře. Tak pardon?“

„Víte, neměla byste běhat po chodbách.“

Zírala na mě.

Vyschlo mi v puse. „Chci říct, že jsem býval primářem na pohotovosti v nemocnici Memorial West, tak vím, jak snadno dojde k nehodě...“

Zablesklo se jí v očích. „Jistě, doktore Maddoxi, já váš životopis znám. Děkuji za ten perfektní tip. A teď bych, pokud by vás to neobtěžovalo, byla ráda sama se svým pacientem.“

Jako by mi zarazila dýku rovnou do srdce. Benny zíral. Dokonce i sestra po mně házela zlé pohledy.

Ještě vteřinu jsem tam stál. Potom jsem z pokoje vycouval do chodby. Na krku mě spaloval pocit ponížení. Co jsem si proboha myslel, když jsem tam tak vlezl? *Ježíši Kriste, Jacobe.*

Vrátil jsem se na pohotovost a znovu a znovu si celé to trapné střetnutí omílal v hlavě. Jako posedlý jsem vymýšlel, co jsem měl říct nebo udělat.

Takový idiot.

Neměl jsem tam vůbec chodit, když byla u pacienta. To bylo podstatné. Možná jsem měl začít s tím, že mi rozbila telefon, aby věděla, že jsem jí nepřišel jen vynadat za to, že běhá po chodbách.

Možná jsem to měl prostě nechat být.

To by bývalo bylo o tolik lepší. Protože potom by k žádnému střetnutí nedošlo. Měl jsem jen říct „špatný pokoj“ a zmizet.

Bože, já jsem takový kretén. Naprosto neochvějně jsem se probíjovávával k titulu nejvíc nenáviděného člověka v nemocnici Royaume Northwestern.

Po letech terapie jsem věděl, že situaci zveličuju. Že to setkání pro ni nejspíš neznamenalo vůbec nic, ovšem pro mě to byl nejtrapnější zážitek celého mého života. Ještě za deset let budu ležet doma v posteli a před očima mi proletí ten její nevěřící pohled, nechápající, s jakou drzostí jsem za ní nakráčel do pokoje a vynadal jí za to, že běží ke kriticky ohroženému pacientovi, kterého očividně zná a záleží jí na něm.

Zbytek dne jsem se snažil být neviditelný. Svou úzkost jsem vnímal jako elektrický proud. Temný hukot pod kůží, který

aktivoval můj pud sebezáchovy a ten teď posílal do mozku zoufalé výzvy k útěku. Nemohl jsem tomu utéct a nemohl jsem to potlačit.

Obvykle mě srovnaly léky proti úzkosti. Zázraky ale nedokázaly. Musel jsem se naučit zvládat stres, proto jsem chodil na terapie. Nejdůležitější bylo vést klidný život. Myslel jsem, že právě to najdu tady, když se dostanu dost daleko od neklidné situace s Amy a Jeremiahem v Memorial West. Rozhodl jsem se nastoupit sem v zájmu svého duševního zdraví.

A teď *tohle*.

Věděl jsem, že svým tichým a nemluvným chováním nijak nepomůžu tomu, aby mě měly rády sestry na mé směně. Byl jsem ale tak hluboko zahroubaný ve vlastní hlavě, že jsem si nedokázal pomoci. Povedlo se mi vyměnit každodenní setkávání s Amy a Jeremiahem za celý tým lidí, kteří mě z duše nenáviděli.

Vždycky jsem měl problém seznamovat se. V neznámých společenských situacích jsem býval nervózní, pokaždé jsem řekl něco nevhodného nebo jsem se držel stranou, takže lidem trvalo, než si ke mně našli cestu. Třeba i tady jen potřebuju víc času. Něco mi ale říkalo, že *tohle* je jiné. Tihle lidé drželi moc pospolu. Cítil jsem se, jako bych se vrátil na střední školu. Byl jsem outsider a tím taky zůstanu, obzvlášť když všechno takhle parádně podělám. A k tomu jsem ani netušil, jak s tím přestat.

Z pracovní doby mi zbývala ještě hodina, ale potřeboval jsem si dát pauzu. Má mentální baterie byla znovu vybitá. Nechtěl jsem v lékařském pokoji znovu narazit na tu ženu, tak jsem vyrazil zpátky do skladu.

Jenže tentokrát už tam někdo byl...

Postarala jsem se o Bennyho a zvládla jsem přitom nebrečet. Ale jakmile se mu ulevilo, vyrazila jsem jako šíp do svého uplakaného úkrytu.

Byl to malý sklad vedle Gibsonovy ordinace. Ráda jsem tam brečela. Byl tam klid, málo lidí. Byla tu krabice od toaletního papíru, na které jsem sedávala, a věci na policích sloužily jako zvuková izolace, aby mě nikdo neslyšel, když jsem se nervově hroutila.

Brečela jsem tu už víckrát, než jsem si dokázala vzpomenout. Brečela jsem tu, když jsem přišla o pacienta. Brečela jsem tu, když mi řekli, že Benny trpí selháním ledvin v posledním stádiu. Brečela jsem tu pro Nicka. Dokonce jsem tu uronila pár slz i pro tu zákeřnou zrádkyni Kelly, „kamarádku“, která dva roky spala s mým manželem a mezitím si vždycky odskočila na snídani se mnou. Za celou tu dobu se ani jedinkrát nestalo, že by za mnou do uplakaného úkrytu někdo přišel. Až dnes.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel muž. Zavřel za sebou dveře a teprve potom se otočil a uviděl mě. U nosu jsem měla bubliny z nudlí a slzami zmáčené vlasy se mi lepily na tváře.

Doktor Smrt.

Zlomek vteřiny jsme na sebe překvapeně zírali – a pak vyběhl ven.

Vydechla jsem a znovu zabořila obličej do dlaní.

Samozřejmě že to musí být on, kdo naruší svátost mého prostoru. Takový kretén.

Ráno na mě řval. Jasně, já do něj předtím vrazila, takže asi v pohodě, patřilo mi to. Ale on šel pak za mnou až do Bennyho pokoje, aby mi dal přednášku o tom, že po chodbách se neběhá. Nejdřív si po rozvinutém červeném koberci kráčí pro mou práci a pak tohle. Nemohla jsem tomu uvěřit...

Dveře se znovu otevřely. Vrátil se, zavřel za sebou dveře, dřep si přede mě a podal mi vlhkou žínku.

„To máte na obličej,“ řekl něžně. „Je teplá.“

V jeho světle hnědých očích bylo něco tak laskavého a odzbrojujícího, že jsem skoro zapoměla, jak moc ho nesnáším. Skoro.

Po krátké pauze jsem si žínku vzala. „Děkuju,“ popotáhla jsem.

Pousmál se a kývl. Ale neodešel. Sedl si a zády se opřel o dveře.

Zírala jsem na něj a přemýšlela, co si proboha myslí, že dělá. Chtěla jsem, aby *zmizel*. Tahle místnost s ním byla neuvěřitelně přeplněná a já už nemohla dál brečet, když tu byl.

Potom mi ale došlo, že se chce asi ujistit, že jsem v pohodě. Musela jsem uznat, že by *bylo* divné, kdyby mi jen podal žínku a odešel ve stylu „užij si svůj hysterický záchvat“.

Rezignovaně jsem vydechla a přitiskla si žínku na oči. Opravdu to bylo příjemné.

„Jste v pořádku?“ zeptal se tiše.

Popotáhla jsem a kývla. Těkala jsem pohledem všude po místnosti, jen abych se mu nemusela podívat do očí.

Povytáhly se mu nohavice doktorských kalhot a já viděla jeho šedé ponožky. Byli na nich drobní hnědí pejsci. Evidentně měl rád módní ponožky.

Na ruce měl černé chytré hodinky. Svalnaté pihovaté paže prozrazovaly, že posiluje. Kolem krku měl stetoskop a jmenovku s označením nemocnice si připnul na košili. Když jsem se mu nakonec podívala do obličeje, zjistila jsem, že na mě zírá. Na bradě ranní strniště, husté rezavě hnědé vlasy. Nevypadal špatně. Vůbec nevypadal špatně.

Hezkým chlapům jsem z principu nedůvěřovala. Nick byl hezký a kam mě to dostalo?

Měl zarudlé oči a mě napadlo, jestli má stejně špatný den jako já. Možná si sem taky přišel oddechnout.

„Ehm,“ zkusil začít. „Chodíte sem často?“

Suše jsem se zasmála. „V celé nemocnici nenajdete lepší místo, když si potřebujete pobřečet,“ zachraptěla jsem.

„V nemocnici Memorial West jsem míval rád únikové schodiště.“

Kývla jsem. „Taky dobrá volba. Na mě je tam moc velká ozvěna, ale pokud je člověk klaustrofobik, je to příjemná alternativa ke skladu.“

„Mám rád i lékařské kamrlíky na noční,“ rozvíjel dál myšlenku.

„Ty bývají od pohotovosti dost daleko. Já mám ráda svůj sl-zavý sklad. Je přesně tam, kde ho potřebuju pro své pravidelné polední nervové zhroucení.“

„Ten mám nejradši,“ přiznal unaveně.

Takže se sem *přišel* schovat.

Chvilku mlčel. „Jsem Jacob,“ přiznal potom.

„Briana.“

Pak jsme znovu zmlkli.

V tom tichu bylo něco uklidňujícího, příjemného, chápavého.

Připomínalo mi to mé putování po horách před pár lety. Nick nechtěl jet, tak jsem vyrazila sama. Jasně, teď už vím,

proč nechtěl jet. Nejradši mě podváděl právě, když jsem byla někde v horách bez signálu – ale to už vem čert. Byla jsem tenkrát na turistické stezce, bylo krátce po svítání a já se přímo na cestě potkala s medvědem. Oba jsme se zastavili a dívali se na sebe. Medvěd se svými medvědími drápy a medvědími zuby. Já se svým sprejem proti medvědům. Ale ani jeden z nás se nepohnul a nepokusil se tomu druhému ublížit. Nedokázala jsem to popsat jinak, než že jsme s tím medvědem uzavřeli dohodu neubližovat si a sdílet společný prostor. Takový jsem z toho měla pocit. Tiché nepsané příměří.

Možná nebude takový bídák. *Nevypadal* jako špatný chlap. Vypadal unaveně. Tak nějak zranitelně.

„Je to nějaký váš známý?“ zeptal se tiše. „Ten pacient na dialýze?“

„Je to můj malý bráška,“ vydechla jsem pomalu.

„Co mu to způsobilo?“ ptal se dál.

„Autoimunitní onemocnění. Objevilo se to z ničeho nic.“

Tiše jsme seděli. On opřený o dveře, já na své krabici od toaletních papírů.

„Není to to nejhorší, víte?“ navázal po chvíli. „Na dialýze se dá žít desítky let.“

Okamžitě jsem byla zpátky v realitě.

Není to to nejhorší.

Měla jsem po krk prázdných frází.

Bůh má své plány.

Všechno se děje z nějakého důvodu.

Co tě nezabije, to tě posílí.

Ne, neposílí a do prdele s tím vším.

Neexistoval jediný důvod, proč by se tohle mělo dít zrovna Bennymu. Nebyl to boží záměr a neposílí ho to. A víte co? Možná to nebylo to nejhorší. Ale co na tom? Tahle fráze byla snad

ze všech nejhorší. Benny měl plné právo nenávidět stav, do kterého se dostal. Měl plné právo truchlit po životě a těle, které ztratil, být kvůli tomu vzteklý, bez ohledu na to, kolik jiných životních příběhů stálo ještě o trochu víc za prd než ten jeho.

„Proč by měl kurva chtít žít desítky let na dialýze?“ vyštěkla jsem. „Je mu dvacet sedm let. Chce si vyrazit do Vegas s kamarády, pít pivo, seznamovat se s děvčaty, spát s nimi, aniž by se musel stydět za to, že mu z břicha trčí hadičky.“

Zvedl ruku. „Já nechtěl...“

„Opravdu doufám, že se nic podobného nikdy nestane nikomu z tvých blízkých. Nebo tobě. A vážně doufám, že tyhle kraviny nemeleš před pacienty.“

Vstala jsem. „Pusť mě ven.“

Na okamžik schoval hlavu mezi kolena a dlouze vydechoval. Potom se namáhavě zvedl a ustoupil ode dveří.

Než jsem otevřela, ještě jsem se zastavila. „A ještě něco. Myslí, že to, co s Gibsonem děláte, je zcela neetické. Ale fajn. Je mi to fuk.“ Podívala jsem se mu zpříma do očí. „Tohle je můj tým. Je to *moje* nemocnice. Tu pozici nikdy nedostaneš a je jedno, kdo za tebe tahá za nitky.“

Vyšla jsem ven a práskla za sebou dveřmi.

ČTYŘI

Jacob

Neměl jsem ani nejmenší tušení, o čem to mluvila. Absolutně. A neměl jsem v plánu se jí ptát.

Dal jsem jí pár vteřin, než jsem vyšel ze skladu za ní, aby měla šanci se ztratit. A potom jsem se ze všech sil snažil po zbytek směny zůstat na své straně pohotovosti.

Přemýšlel jsem, jestli tohle vydržím. Cítil jsem se tu mizerně. Mizerně jsem se cítil i v nemocnici Memorial a s velkou pravděpodobností se zkrátka budu cítit mizerně, ať budu kdekoli. Možná je tohle můj život v kostce. Prostě existovat a nenávidět každou vteřinu.

Napadlo mě, že se Amy možná rozhodla správně, když to se mnou vzdala. Jak mě mohl někdo milovat, když jsem byl na prostu k nesnesení?

Dokončil jsem ošetření posledního pacienta a vyrazil do šaten. Z pokoje číslo sedm, kde ležel Benny, zrovna vycházel Zander.

„Maddoxi!“ Zubil se na mě. „Tady jsi. Už jsem se bál, že tě tu budu muset lovit.“

Nefrolog, doktor Zander Reese. Specialista na onemocnění ledvin, jeden z nejlepších. A taky můj nejlepší kamarád. Na medicíně jsme byli spolubydlíci. To on byl tím jazýčkem vah při rozhodování o mém přesunu sem. Věděl jsem, že tu pracuje,

a to bylo velké plus. Bylo milé vidět známou tvář, která se na mě nemračila.

Že by byl Zander Bennyho ošetřujícím lékařem? Nakukoval jsem za něj, abych viděl do pokoje, ale za posuvnými skleněnými dveřmi byl zatažený závěs.

Říkal jsem si, jestli je uvnitř *ona*. Nejspíš ano.

Cítil jsem, že bych se měl omluvit za tu svou poznámku ve skladu, ale zdálo se, že čím víc mluvím, tím horší to je.

„Máš něco v plánu?“ zeptal se Zander. „Nezajdeme na drink? Právě končím.“ Kývl směrem do chodby. „S Gibsonem jsme zrovna chtěli vyrazit do baru přes ulici.“

Bar *Mafi*, tam už jsem byl. Místa, která jsem znal, mě stresovala méně, protože jsem si uměl představit, jak hlasité to asi uvnitř bude, kolik tam bude lidí. Nebudu se muset nikoho ptát, kde jsou záchody.

Když jsem měl někam jít, občas jsem si to místo předtím našel na googlu, jen abych zjistil co nejvíc informací. Připravil jsem si, co si objedná, zjistil, jak to vypadá s parkováním. Pokud mě čekal velký večírek nebo oslava, prošel jsem si restauraci den předem, abych se při té velké společenské události cítil lépe orientovaný a méně vystresovaný.

Udělal jsem to i tady. Než jsem přijal nabídku na přesun, navštívil jsem nemocnici Royaume dvakrát. Pracoval tu Zander, znal jsem se i s Gibsonem, věděl jsem, co obnáší práce, kterou jsem tu měl dělat. Byl jsem přesvědčený, že ten přesun zvládnou v pohodě.

Někdy vám ale ani ta nejpečlivější příprava nezajistí, že všechno klapne... Zander čekal, co odpovím.

Po dni, jako byl ten dnešní, jsem obvykle nechtěl nic víc než jít domů. Teď jsem ale potřeboval pozitivní společenskou interakci, aby ta poslední nebyla tím jediným, o čem bych

přemýšlel. Potřeboval jsem potlačit to, co se stalo během dne, abych po zbytek noci myslel na něco lepšího.

„Jasně,“ odpověděl jsem konečně. „Jen se převléknu. Sejdeme se tam.“

O třicet minut později jsem se k nim připojil v restauraci. Gibson na mě s přátelským úsměvem zamával. On byl jedním z těch pohodových lidí, které měli všichni rádi.

S Gibsonem jsme se znali už dlouhé roky. Nikdy jsme spolu nepracovali, ale měli jsme stejný obor a jezdili jsme na stejné konference, takže jsme měli šanci se dobře poznat. A taky znal mámu. Asi jako většina doktorů. Moje máma byla velmi respektovanou lékařkou.

Sedl jsem si k nim a Gibson se na mě pořád usmíval. „Maddoxi. Tak jak se daří v nové práci?“

„Dobře.“ Lhal jsem.

„A jak se má Amy?“ zeptal se.

„Asi dobře. Před osmi měsíci jsme se rozešli.“

Povytáhl obočí. „Jejda. Tak to jsem nevěděl. Omlouvám se. Proto ses přesunul k nám?“

Vzal jsem do ruky jídelní lístek a prohlédl si ho, i když to bylo zbytečné. Dávno jsem si ho prostudoval online. „Částečně ano,“ řekl jsem. „Vlastně se bude vdávat. Za Jeremiaha.“

Zander na mě zíral. „Děláš si srandu?“

„Bohužel ne.“

Gibson se opřel. „A co na to říká tvoje matka?“

„Spoustu věcí,“ zamumlal jsem.

Zander vystrčil bradu směrem ke mně. „Aspoň sis mohl nechat psa,“ řekl.

„Tak to máš pravdu.“

Vyměnil bych Poručíka Dana s Amy za cokoli, ale našťástí se o něj se mnou nehádala. Vlastně se nehádala skoro o nic, když

jsem se nad tím zamyslel. Nebylo vlastně o co se hádat. Nikdy jsme spolu nebydleli, neměli jsme děti.

Přes jídelní lístek jsem se podíval na Gibsona. „Poslyš, chtěl jsem se tě na něco zeptat. Je tu jedna doktorka, Briana – Zander, myslím, že máš v péči jejího bratra?“

„Doktorka Ortizová,“ řekl Gibson. Povytláhl obočí. „Dělá ti nějaké problémy?“

„Ne. Jen se zmínila o tom, že snad kvůli mně taháš za nějaké nitky? Zdálo se, že ji to trápí. Víš, o čem to mluvila?“

Vydechl pusou. „Má mě nahradit, až odejdu. Možná jsem se jí zmínil o tom, že jsem odložil svůj odchod do důchodu, aby měl personál šanci se s tebou poznat, než se bude o novém primáři hlasovat. Neměla z toho radost.“

Stiskl jsem rty a kývl. To by odpovídalo.

„Já o tu pozici nestojím, Gibsone. S primariátem jsem skončil. Nastoupil jsem sem, abych si zjednodušil život.“ A totálně mi to nevycházelo...

Povzdechl si. „Dobře. Samozřejmě to respektuji. Abych byl upřímný, jen mezi námi, myslím, že ten odklad důchodu není o ničem jiném, než že se ještě necítím na odchod. To, co jsem řekl Brianě, jsem myslel vážně. Věřím, že by tým měl mít možnost volit aspoň ze dvou lidí. Ale odejít po dvaceti letech? Je to těžké. A trávit najednou tolik času s Jodi? Vůbec nevím, jestli jsem na to připravený.“

„Nejsi,“ vložil se do toho Zander. „Věř mi. Celý rok se těším, až můj manžel vyrazí na svou curlingovou túru, abych měl trochu klid.“

Gibson zavrtěl hlavou. „Myslím, že tohle je práce, kterou nevezmeš, když jsi doma šťastný. Pokud na tom člověk není jako ty.“ Kývl na mě. „Řekl bych, že Amy to neřešila, když jste se stejně vídali v práci.“

„Ale řekla,“ zamumlal jsem. Dál jsem to nerozváděl. „A jen pro úplnost, nestál jsem o místo primáře ani předtím. Ostatní mě do toho tak nějak natlačili. Nejsem na to ten pravý.“

Gibson mávl rukou. „Jestli tě do toho natlačili, jsi ten pravý. Jsi diplomat, čestný, nemáš tendenci věci dramatizovat. Respektují tě. Mimochodem, Briana je úplně stejná. I když možná o maličko dravější.“

Zander zvedl prst, aby přivolal servírku. „Briana bude skvělá primářka – jestli teda někdy vypadneš.“

Gibson se rozesmál.

„Jak zvládáš úzkosti?“ zeptal se Zander. „Asi není lehké být ten nový.“

„V pohodě,“ znovu jsem lhal.

„Nastoupit do nové práce pro tebe musí být něco jako soukromé peklo,“ pokračoval Zander. „Jako dospělá verze prvního dne v nové škole, kde stojíš před celou třídou a musíš se představit.“

Uchechtl jsem se. Bylo to přesně takové. Ale ještě k tomu jsem byl nahý a domácí úkol mi sežral pes.

Naštěstí přišla servírka, takže jsem to nemusel dál řešit. Zander objednal po jednom od každého předkrmu pro celý stůl, takže hlavní jídlo už nikdo nechtěl. Já si ale objednal salát. Ochutnám, co přinesou, ale nehodlám se nacpat smaženým jídlem plným sodíku.

Kdykoli jsem měl problémy s duševním zdravím, přísně jsem se staral o životosprávu. Jakmile se mi do hlavy začal vkrádat ten podivný pocit, že jsem rozbitý, nefunkční, soustředil jsem se na to, abych pravidelně cvičil a dost spal. Vynechal jsem alkohol, rafinovaný cukr i uhlovodany, snažil jsem se jíst zdravě. Všechno jsem si zapisoval. Pomáhalo to. A právě teď jsem potřeboval veškerou pomoc, která byla k dispozici. Balancoval

jsem na okraji propasti a snažil se nespadnout. Amy s Jeremiahem, moje rodina, moje nová práce – to všechno byly nastražené bodáky připravené srazit mě k zemi.

Pánové dostali své koktejly a já zase sodovku s limetou. Začali se bavit o svých pacientech a já se pohodlně opřel a užíval si, že mohu myslet na jiné věci. Byl jsem rád, že jsem šel s nimi. Potřeboval jsem to. Potřeboval jsem si připomenout, že existují lidé, kteří mě mají rádi.

Setkání, jako bylo tohle, mě nevyčerpávala. Tihle chlapi mě znali. Nebrali si osobně, že mlčím a jen poslouchám. Neotravovali mě kvůli tomu, že si nedám žádný drink, což jsem ostatně ze zásady nedělal nikomu ani já. Přece nikdy nevíte, jaký mohou mít lidé důvod, že nepijí.

Tihle přátelé byli fajn. Jiní ale ne.

Různí lidé měli různé nároky na energii. Někteří mi jí brali víc než jiní. Třeba můj táta byl úplně nenáročný. Mohl jsem s ním v jeho dílně trávit celé dny a vůbec jsem nepotřeboval dobít baterky. Jill i Jane byly taky v pohodě. Ale máma, Jeremiah a Jewel? To byly vysokonapěťové jednotky, které mě dokázaly vysát v řádu minut. Vydržel jsem v jejich přítomnosti vždycky jen pár chvil.

Nejvíc energie mi ale odsávala Amy. Nedokázala být ani chvíli potichu. Cítila potřebu vyplnit každický moment.

Ze začátku se mi to líbilo. Nemusel jsem ji oslňovat ani se nutit ke konverzaci. Ona to všechno obstarala sama a já jen seděl, poslouchal a smál se jejím historkám. Nepotřebovala ode mě žádnou reakci. Mou reakcí bylo poslouchání. Když jsme chodili na večírky, ona zajistila všechny konverzační výměny a mým úkolem bylo jen být tam s ní. Hodně mi tím pomáhala cítit se méně pod tlakem. Moje rodina ji milovala. Bylo to snadné. Myslím, že díky mé uzavřenosti se cítila vnímaná a ve středu

pozornosti, přesně jak to měla ráda. A já se cítil přesně opačně. Díky ní jsem se cítil neviditelný, přesně jak jsem to měl rád já.

Potom jsem si ale jednoho dne uvědomil, že o ní vím úplně všechno a ona o mně vůbec nic. Absolutně nic. A najednou jsem se cítil osamělý, i když jsem byl s ní. Nakonec jsem sebral sílu, řekl jí to a ... no, konec už známe.

Gibson kývl na Zandera. „Viděl jsem, že dnes přišel Benny?“

„Jo. Zanítil se mu katétr.“

Narovnal jsem se. „Briana mi o něm řekla,“ najednou jsem cítil potřebu vstoupit jim do hovoru. „Prý je to autoimunitní onemocnění?“

„Jo. Ten kluk má neuvěřitelnou smůlu. Z úplně zdravého chlapa až k selhání ledvin za osmnáct měsíců.“

„Sestra mu dá svou ledvinu?“ zeptal jsem se.

Zander si lokl koňaku. „Nemají shodu. Zatím se dárce ještě nenašel.“

Gibson potřásl hlavou. „Chudák kluk. Přišel o práci, holka se s ním rozešla...“

„To mě tenkrát vytočilo,“ ukázal Zander na Gibsona skleničkou.

„Proč se s ním rozešla?“ zeptal jsem se.

„Nevydržela to,“ řekl Gibson. „Konec v nedohlednu, nechtělo se jí čekat.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jak dlouho může být kluk jako on na čekací listině k transplantaci? Přece to nemůže být tak dlouho.“

Zander pokyvoval hlavou. „To záleží. Může to být tři roky nebo klidně sedm. Ale on má vzácnou krevní skupinu – tu nejvzácnější, vlastně. Takže to může být ještě déle.“

Opřel jsem se. „Déle než sedm let,“ vydechl jsem. „Bože, to si neumím představit.“ Není divu, že byla jeho sestra tak zoufalá.

Nemyslel jsem svou poznámku o dialýze nijak necitlivě. Chtěl jsem ji povzbudit – protože to byla pravda. Dialýza ho mohla udržet při životě. Ovšem kvalita života šla v tom mezidobí do háje. A dnešek byl toho zářným příkladem.

Kromě kolotoče zdravotních komplikací byl vázaný na dialyzační přístroj každý druhý den celkem na čtyři hodiny. Nemohl moc pít, protože jeho tělo se tekutin nedokázalo zbavit. Žádné polévky, zmrzlina nebo meloun. Žádné drinky s přáteli. Ani kola. Nic slaného, protože nemohl odbourávat sodík. Nic smaženého. Neměl tu výsadu jako já, když jsem si mohl v klidu ochutnat od všeho, co nám dnes přinesli na stůl, a nemusel jsem to řešit.

„Pokud dostane ledvinu, odmítne ji jeho tělo kvůli tomu autoimunitnímu onemocnění?“ zeptal jsem se.

Zander pokrčil rameny. „Tohle máme pod kontrolou. Šance na recidivu je jen zhruba deset procent. Pokud se najde dárce, Benny bude moci žít normální život. Ale já bych na to nesázel.“

Odmíchl se.

Premýšlel jsem o tom, co říkala Briana. Jak chce její bráška být jen normální. Věděl jsem, jaké to je, když je váš život ovládnán nějakým externím faktorem. Mé úzkosti mě taky omezovaly. Ale tohle? Tohle muselo být těžké. Obzvláště pro tak mladého muže.

Co jsem v sedmadvaceti dělal já? Vyrazil jsem se Zanderem na Machu Picchu, hodně jsem kempoval. Bral jsem to jako samozřejmost. Na dialýze by nic z toho nebylo možné, to je jasné.

„Měl by větší šanci s mrtvým dárce,“ pokračoval Zander. „Ale orgány od těchto dárců nevydrží dlouho a taky se moc dobře nechytají. Šance na odmítnutí jsou větší. Ideálně by měl mít živého dárce, ale z rodiny nikdo nevykazuje shodu a s tou jeho krevní skupinou...“

„Jak dlouhá je rekonvalescence u živého dárce?“ zeptal jsem se.

„Není to tak zlé. Pár týdnů. Proč? Přemýšlíš o tom?“

„Po tom, co se stalo s mámou, jsem o tom vlastně nikdy nepřestal přemýšlet.“

„No jo, na to jsem zapomněl,“ řekl Zander. „Jak je to dlouho? Dvacet let?“

Kývl jsem. „Tak nějak.“

Máma měla lupus. Selhaly jí ledviny, když jsem byl na střední. Na čekací listinu k transplantaci se vůbec nedostala, protože její nejlepší kamarádka Dorothy se okamžitě nabídla a věnovala jí svou ledvinu. Máma měla štěstí. Nemusela nikdy ani na dialýzu.

Tenkrát jsme byli všichni ještě děti, takže jsme nemohli pomoci. Táta nebyl vhodný kandidát, protože měl vysoký tlak.

Gesto máminy kamarádky se mi vrylo hluboko pod kůži.

„Vždycky jsem si sliboval, že jakmile budu dost starý, vrátím to někomu jinému,“ řekl jsem.

„Jakou máš krevní skupinu?“ zeptal se Zander.

„Nulu.“

Zander se předklonil. „Takže jsi univerzální dárce.“ Začal si mě prohlížet. „Nějaké zdravotní problémy?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

„Mám nechat udělat laborky? Jen tak nezávazně? Rodina by se o ničem nedozvěděla.“

Chvilku jsem to zvažoval.

Čemu to může ublížit? Třeba ani nebudu vhodný dárce. Navíc vždycky můžu odmítnout.

Pokrčil jsem rameny. „Tak jo. Jasně.“

Když jsem včera večer přišla domů, úplně jsem se rozsypala. Začalo mi docházet, že už nikdy nebudu doopravdy šťastná. Ne tak, jak jsem byla. Svůj život už nedostanu zpátky a nešlo jen o to s Nickem. Zlomil mě stav Bennyho. To byla ta poslední kapka.

Benny byl jako moje dítě. Byla jsem o sedm let starší a prakticky jsem ho vychovala, protože máma musela pracovat a k tomu chodila do zdravotní školy.

Mohla jsem být silná jako skála, jak mě to máma učila. Dokázala jsem vystudovat medicínu a uživit se a přežít svůj strašlivý rozvod. Ale nemohla jsem se dívat, jak Benny chřadne, a držet si odstup. To jsem prostě nedokázala.

Když jsem včera po práci zašla k němu do bytu, abych si k sobě vzala jeho kocoura, visela mu na dveřích výzva k vystěhování. Neplatil nájem. Šla jsem dovnitř a bylo to ještě horší.

To místo bylo jako skládka. Celé týdny nevynesl odpadky, špinavé nádoby zplesnivělo ve dřezu, běžecký pás, který tak zbožňoval, prakticky úplně zmizel pod haldami nevypraného oblečení. Kocour mi skočil do náruče, jakmile mě uviděl, jako by pochopil, že jsem dlouho očekávaná záchranná mise, a byl rád, že jsem ho konečně přišla vysvobodit.

Benny trpěl klinickými depresemi. Měl deprese od té doby, kdy před rokem propuklo jeho onemocnění. Ale od funkční

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Navždy tvůj.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.